

תפ"ח (תל אביב) 48915-05-19 - מדינת ישראל נ' וונון יין (עציר) - הובא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו	
תפ"ח 48915-05-19 מדינת ישראל נ' יין (עציר)	תאריך
לפני	כב' השופט ר' בן יוסף - אב"ד כב' השופטת א' קלמן ברום כב' השופטת ש' זמיר
המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ
נגד	
הנאשם	וונון יין (עציר) - הובא באמצעות שב"ס ע"י ב"כ עו"ד שמשון וייס
גזר דין	

כתב האישום והכרעת הדין

1. כמפורט בכתב האישום, בין הנאשם והמתלוננת שררה הכרות על רקע עיסוק המתלוננת בהעברת כספי נתינים סיניים מישראל לסין. בשל חובותיו הכספיים, גמלה בלבו של הנאשם ההחלטה לגרום למותם של המנוח והמתלוננת ולשדוד את כספם. בערבו של יום 22.04.2019 הגיע הנאשם אל דירת המתלוננת והמנוח כשבאמתחתו כפפות, אזיקונים וסכין חדה המוסתרת בשרוולו. הנאשם דקר את המנוח ואת המתלוננת מספר פעמים, המתלוננת הצליחה להימלט ולהזעיק משטרה, בעוד הנאשם המשיך לדקור את המנוח עד שהביא למותו. לאחר מכן שבר הנאשם את דלת הארון בו היתה מונחת כספת, נטל ממנה כספים ולבסוף נעצר בפתח הבניין על ידי ניידת שהגיעה למקום.

2. בכתב אישום יוחסה לנאשם עבירת רצח לפי סעיף 300(א)(2) וסעיף 300(א)(3) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק"); עבירת חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף

329(א)(1) לחוק העונשין; עבירת שוד לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין. בהשלמת סיכומיה עתרה המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה של נסיון לרצח לפי סעיף 305(1) לחוק חלף עבירת חבלה בכוונה מחמירה, בהתאם לסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי").

3. הנאשם לא חלק על העובדה כי הגיע לדירה כדי לבצע שוד, אך הכחיש כי הגיע במטרה לרצוח. לטענתו, לאחר שהותקף על ידי המנוח, נאבק עמו ועם המתלוננת על חייו, פגיעתו במנוח ובמתלוננת נעשו מתוך הגנה עצמית. לאחר ניהול משפט הוכחות, קבענו כי המאשימה הוכיחה למעלה מכל ספק סביר כי הנאשם גרם למותו של המנוח בכוונה תחילה, ניסה לגרום למותה של המתלוננת בכוונה תחילה ומשכך יש להרשיעו בעבירות הבאות: רצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק הישן; נסיון לרצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין; שוד לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין (בו הודה).

ראיות וטיעונים לעונש

תסקיר נפגעת העבירה

4. בהתאם להחלטתנו מיום 14.9.2021 נתבקש שירות המבחן לערוך תסקיר קרבן עבירה למתלוננת על פי סעיף 187(ב) לחוק סדר הדין הפלילי. במסגרת התסקיר תוארה המתלוננת כאשה בת 67, בודדה, פגועה ונסערת בעקבות הפגיעה בה נרצח בן זוגה על ידי הנאשם. המתלוננת נפצעה על ידי הנאשם באזורים שונים בגופה, הובהלה באמבולנס לבית חולים, אושפזה ונותחה. התקיפה על ידי הנאשם היתה לא צפויה ופתאומית, המתלוננת תיארה זיכרון חד וחי של הנאשם דוקר את בן זוגה, השכוב על המיטה, בכל חלקי גופו ואת ניסיונה לסייע לו. מאמינה שניצלה מפני הירצחה בזכות תושייתה כשניצלה את ההזדמנות להימלט מהדירה. תחום הנזק העיקרי מבחינת המתלוננת הנו המפגש עם סכנת חיים המלווה אותה, היא משוכנעת שהנאשם ביקש לגרום למותה. חוששת שברגע שישוחרר יבקש לנקום בה באופן שגורם לה לחרדה, עוררות יתר ואי שקט. כמו כן למתלוננת נגרמו נזקים פיזיים משמעותיים והיא מתמודדת עם כאבים, תפקוד מוגבל של היד כתוצאה מהדקירה, קשיי הליכה וצליעה עקב הפגיעה בירך וצללקות רבות שנותרו בגופה, הפוגעות בדימויה העצמי. כתוצאה מכך נפגע כושר עבודתה, כאשר בעבר פרנסה את עצמה בהיעדר מקורות תמיכה משפחתיים וחברתיים. לצורך העברת גופת בן זוגה לסין נדרשה לאיסוף סכום כסף משמעותי ועדיין מתמודדת עם החזרת החוב שנותר, בצד עיכול גודל האובדן והטרגדיה. חשה בודדה ותלושה. חלומותיה ותכניותיה לגבי עתידה

המשותף עם בן זוגה התרסקו. הפגיעה דווקא על ידי אדם מארץ מוצאם מגבירה את מצוקתה ופוגעת ביכולתה לתת אמון בסובבים אותה. לסיכום, קיימת תמונת נזק קשה מאד הפוגעת בתפקודה ברמה פיזית, רגשית, כלכלית ותפקודית. מצויה במצב תמידי של מתח, חרדה וחשדנות. לאורך זמן וללא טיפול, כוחותיה ותפקודה עלולים להידרדר, אולם היא אינה מעוניינת במעורבות טיפולית ושוקלת לשוב לסין. שירות המבחן ממליץ להשית על הנאשם פיצוי כספי לטובת המתלוננת כחלק מההכרה בפגיעה ובהשלכותיה ועל מנת לשמש לשיקומה, בדרך שתבחר.

הצהרות נפגעי עבירה נוספים

5. התביעה הגישה מסמכים והצהרת נפגעי עבירה בהתאם לסעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001 מטעם הורי המנוח ואלמנתו בסין.

בהצהרת אלמנתו של המנוח תוארה עזיבתו של המנוח לחו"ל, על מנת לשמש כעמוד התווך של המשפחה ולהעניק לאשתו ולבתו הקטינה, פרנסה וחיים טובים יותר, תוך שהעביר תשלום חודשי בגובה 20,000 יואן לצורך פירעון חובות וכדי לכלכל את אשתו, בתו והוריו הקשישים. האלמנה סבלה מהתמוטטות נפשית, איבדה את כושר העבודה, ובתו של המנוח הגיעה למצב של תת תזונה קשה. שתיהן נקלעו לקשיים משמעותיים. ההצהרה כללה פירוט הנזקים והפיצוי המבוקש בגין ראשי נזק כאלה ואחרים.

בהצהרת הורי המנוח תואר המנוח ככוח העבודה העיקרי במשפחה, הוריו זקנים והירצחו גרם להם למכה כואבת. במסמכים הנלווים שצורפו תואר כאבה של בתו של המנוח והלחץ הנפשי ממנו סבלה, שכר הלימוד שלה שהפך לבעיה; אמו של המנוח, שלא היתה בקו הבריאות, הפכה מחוסרת הכרה; אבי המנוח הפך חולני ודכאוני ואיבד את היכולת לעבוד.

טיעוני התביעה לעונש

6. בפתח טיעוניה לעונש ציינה באת כח המאשימה את העבירות בהן הורשע הנאשם וביקשה לגזור עליו, בגין עבירת הרצח, מאסר עולם ופיצוי מקסימלי בסך ₪ 258,000 לטובת עזבון המנוח, נוכח היותו בעל משפחה בסין אותה פרנס, הורים, אישה וילדה, ונוכח הטראומה שעברו הללו עם היוודע דבר הירצחו. המאשימה מבקשת לקבוע כי יש לראות בעבירות השונות שביצע הנאשם אירועים שונים ובהתאם לקבוע מתחם עונש נפרד לכל אירוע ואירוע (סעיף 40ג לחוק העונשין) ולגזור עונשים נפרדים ומצטברים. בהקשר זה הפנתה המאשימה ל-ע"פ 5668/13 **ערן מזרחי נ' מדינת ישראל**,

פס' 22 - 27 (17.3.2016), בו נסקרו שני מבחנים (טכני ומהותי) שהוצעו בתזכיר חוק העונשין (הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה - תיקונים שונים), התשע"ו-2015, לשם סווג עבירות כ"אירוע אחד" או כאירועים נפרדים.

ביחס לעבירת **נסיין הרצח**, פגע הנאשם בערך החברתי של קדושת החיים ושלמות הגוף, בהתחשב באופיו של הנזק שנגרם למתלוננת ולמנוח וביסוד הנפשי והפוטנציאל לקיפוח חיי אדם הגלום בעבירה. שיקולי הגמול וההרתעה מחייבים ענישה מחמירה. ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, מעשי הנאשם תוכננו בקפידה (סעיף 40ט לחוק העונשין), עצמת היסוד הנפשי גבוהה בנסיבות רצח המנוח וניסיון רצח המתלוננת. הנאשם ניצל את היכרותו עם המתלוננת, הפתיע את המנוח כשהוא שכוב על המיטה ותוצאות המעשים מחייבים אף הם עונש כבד. ריבוי פצעי הדקירה שספג המנוח ופצעי הדקירה שספגה המתלוננת, אשר התחננו על חייהם, מצביעים על אכזריותו הרבה של הנאשם. המתלוננת נמלטה שותתת דם דרך חלון הקומה השניה, תוך סיכון חייה, עד שחולצה על ידי כוחות ההצלה באמצעות כיסא הצלה וחבלים. הנזק שהיה צפוי להתרחש מביצוע העבירה היה נטילת חיי המתלוננת, כאשר נגרמו בפועל נזקים פיזיים ונפשיים קשים והכל בשל בצע כסף מצד הנאשם. מדיניות הענישה בעבירות נסיון רצח בסכין בנסיבות העניין מובילה למתחם עונש מבוקש בין **12 - 18** שנות מאסר. ביחס לנסיבות שאינן קשורות לעבירה, הנאשם נשוי ואב לבת שנולדה לאחר מעצרו, נעדר עבר פלילי, לא הביע חרטה ולא נטל אחריות על אירועי הרצח וניסיון הרצח. על כן מבוקש להציב את עונשו בחלקו העליון של המתחם ולגזור עליו **16 שנות מאסר** במצטבר למאסר העולם שיגזר עליו, מאסר מותנה ופיצוי מקסימלי למתלוננת, אשר תידרש לטיפול נפשיים ואחרים לתקופה ארוכה.

ביחס לעבירת **השוד**, פגע הנאשם בערך החברתי של שלמות הגוף, הרכוש, הקניין והביטחון. ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הנאשם נאבק עם המנוח והמתלוננת, הורה למתלוננת לסור ולהביא כסף, ולאחר שנמלטה על נפשה ממשיך הנאשם ברציחת המנוח ומודה שלא נותר לו כח לחפש אחר המתלוננת על מנת לרצוח אף אותה. בשארית כוחותיו עוקר הנאשם את דלת הארון ושודד את תכולת הכספת. המאשימה מוסיפה כי אין לראות בתפיסת הנאשם והשלל כנסיבה מקילה, נוכח ניסיון הנאשם לחמוד את הכספים באומרו כי מדובר בכספיו שלו. ביחס לענישה הנוהגת המאשימה ביקשה לקבוע מתחם עונש הנע בין **5 - 8** שנות מאסר. בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כמתואר לעיל, בצד הודאת הנאשם בביצוע השוד, ניהול ההוכחות עד תום והטלת האחריות על המנוח והמתלוננת שלא נענו לדרישתו להבאת הכסף, המאשימה סבורה כי יש להציב את עונשו של הנאשם באמצע

המתחם ולגזור עליו **6.5 שנות מאסר** במצטבר ליתר העונשים, כמו גם פיצוי הולם וראוי לעיזבון המנוח ולמתלוננת נוכח חומרת העבירות.

טיעוני ההגנה לעונש

7. הסניגור ביקש לראות במעשים שני אירועים נפרדים - ומנותקים, בדומה לטענות ההגנה בסיכומיה עובר להכרעת הדין, לפיהן אירוע השוד עם המתלוננת מנותק מהאירוע האלים בו הנאשם מתגונן (קו טיעון זה נדחה כזכור בהכרעת הדין). הסניגור הוסיף כי המנוח הלך לעולמו עקב הגנה לא פרופורציונית של הנאשם; יש לדחות את טענת המאשימה לפיה יש לפרק את האירועים לצורך גזירת הדין הואיל ולשיטת המאשימה עצמה מדובר באירוע אחד במסגרתו הנאשם הגיע במטרה לשדוד ולרצוח את יושבי הבית. ההגנה סבורה כי יש לראות בכל השתלשלות העניינים אירוע אחד, ועל העונש בגין עבירת הרצח "לבלוע" את יתר העונשים; גם אילו היתה המתלוננת נרצחת בנוסף למנוח, היה על הנאשם לשאת בעונש אחד. ביחס לעבירת נסיון הרצח, היה אקט אלים מצד המתלוננת, והנאשם לא נקט באלימות בחלל ריק. עוד טען הסניגור כי מאחר שעבירת נסיון הרצח בה הורשע הנאשם לא נכללה בכתב האישום, העונש בגינה אינו צריך להיות שונה מהעונש בגין עבירה לפי סעיף 329 לחוק אשר נכללה בכתב האישום והוסיף כי מתחם העונש של עבירה לפי סעיף 329 לחוק שונה ממתחם העונש של עבירת נסיון הרצח, ועומד על **3 - 5 שנות מאסר** ולא כדרישת המאשימה להטלת 16 שנות מאסר.

הנאשם הקים משפחה בישראל, נולדה לו ילדה מאשתו הישראלית. המעשה בגינו עומד לדין בוצע משיקולים לא רציונאליים, הנאשם מצטער ומביע חרטה. לטענת ההגנה, הנאשם מיד לקח אחריות על המעשה, בניגוד לטענת המאשימה, וביקש לשים קץ לחייו כאשר אושפז בבית החולים לאחר שנפגע קשות באירוע והיה בסכנת חיים; הנאשם לא התכוון לבצע רצח אלא התכוון לבצע שוד וללכת; האירוע יצא מכל פרופורציה. הנאשם צפוי לשנות מאסר רבות, מצבו הכלכלי בכי רע לאחר שהסתבך בחובות ולא יוכל לעמוד בתשלום הפיצויים המקסימליים. הלכה למעשה, משפחת המנוח והמתלוננת לא יראו ולו שקל אחד אם הפיצויים יהיו בשיעורים שהנאשם לא יוכל לעמוד בהם.

בשלהי טיעוניה ולחילופין ביקשה ההגנה להורות על הטלת עונשים חופפים, ואם מצטברים אזי באופן מינימלי, כמו גם ברכיב הכלכלי.

דין והכרעה

8. העיקרון המנחה בענישה הנו עקרון ההלימה, דהיינו "קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40ב לחוק העונשין). בשלב הראשון נבחן את התרחיש העובדתי שלפנינו לצורך קביעה האם מדובר "בכמה אירועים", כפי שביקשה המאשימה לקבוע, או ב"אירוע יחיד". כאשר מדובר באישומים שונים כלפי קורבנות שונים, ניתן לעיתים לראות בכל אחד מהם אירוע בפני עצמו לצורך קביעת מתחמי ענישה נפרדים אף אם קיימים ביניהם קווי דמיון (ר' למשל: ע"פ 319/17 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 (19.7.2018); ע"פ 1605/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פס' 15-18 (27.8.2014)). עם זאת, שונים הם פני הדברים בענייננו. שלושת האישומים מגוללים מסכת עבריינית אחת, המעשים בוצעו במועד אחד, בדירה אחת, תוך קשר ענייני וזיקה ברורה בין המעשים, באופן המוביל למסקנה כי עסקינן באירוע עברייני אחד. מדובר ב"תכנית" אחת, אף בלשון כתב האישום (ר' סעיפים 38, 40 להכרעת הדין) ובהתאם ל"זיקת הקשר" ביניהם, יש להשקפתנו לראותם כ"אירוע" אחד במובנו של תיקון 113 לחוק, אירוע הכולל מספר מעשים כלפי קורבנות שונים (ר' פס' 6 - 7 לפסק דינה של כב' השופטת ד' ברק-ארז ב-ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014); דנ"פ 2999/16 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (22.5.2016)). בהקשר זה נעיר כי מסקנה זו אף עומדת במבחנים שפותחו בפסיקה לצורך בחינת השאלה אם יש לראות בעבירות השונות "אותו מעשה" במובן סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי וכן לשם מימוש עקרון ההלימה וחפיפה אפשרית בין העונשים - עליה נעמוד עוד בהמשך (ר' ע"פ 4039/19 **דניאל נחמני נ' מדינת ישראל**, פסקה 92 (17.3.2021)): באשר למבחן הצורני-עובדתי, תחילה תקף הנאשם את המנוח והמתלוננת על מנת לגרום למותם ואף ציין "**יש מישהו שרוצה שתמותו**" (ר' בסעיף 11 להכרעת הדין), ולאחר שהסיר מדרכו את התנגדותם, שדד את תכולת הכספת; באשר למבחן המהותי-מוסרי, העבירות כוללות פגיעה בערכים מוגנים שונים (כמפורט מיד בסמוך), וממילא עבירת שוד ועבירת המתה אינן מהוות מעשה אחד, אף אם התבצעו ברצף (ר' ע"פ 2948/03 **ברזובסקי נ' מדינת ישראל**, פסקה 20 (20.6.05)).

נפנה עתה אל מלאכת קביעת המתחם ולבסוף נגזור את עונשו של הנאשם.

מתחם הענישה

9. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בעקרון המנחה, הוא כאמור עקרון ההלימה. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע

מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה, ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40ט לחוק. ביחס לעבירת **הרצח**, מצווים אנו בחוק לדון את הנאשם למאסר עולם כעונש חובה. מתחם הענישה יקבע אפוא בהתאם ליתר העבירות בהן הורשע, לשם תיחום העונש הכולל שיש לגזור על הנאשם. במאמר מוסגר נעיר כי הוראת סעיף 40יג(א) לחוק העונשין לענין קביעת מתחם עונש לאירוע כולו, אינה חלה במקרה של עבירת רצח הנושאת מאסר עולם כעונש חובה, ובפרט בהרשעה ביותר מעבירת רצח כזו (השוו: ע"פ 1839/15 **גטאהון נ' מדינת ישראל**, פסקה 41 (25.5.2016)).

10. הנאשם נכנס אל ביתה של המתלוננת, קטל באכזריות רבה את המנוח, מי שהיה בן זוגה, ניסה לקטול את המתלוננת תוך דקירתה ופציעתה ושדד את תכולת הכספת בביתה. הערכים החברתיים שנפגעו מהמעשים שביצע הנאשם נמנים בראש ובראשונה על ערכי היסוד ובהם ערך חיי האדם, שלמות הגוף וקדושת החיים. המדובר בערכים הבסיסיים ביותר הכוללים בנסיבות גם את הפגיעה, בביטחון האישי ובקניינו של האדם, במסגרת עבירת השוד, אליה נלווה, מעצם הגדרת העבירה, יסוד האלימות. הפגיעה בערכים המוגנים התרחשה ביתר שאת שעה שהאלימות בה נקט הנאשם בוצעה במדרג גבוה יותר, ועלתה כדי נסיבה מחמירה כבעניינו, אשר אף מבטאת מידת פגיעה גבוהה יותר בערך המוגן. הנאשם פגע פגיעה יסודית בלב הערכים עליהם נועדו להגן הנורמות והאיסורים הפליליים שנקבעו בחוק.

11. ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה נציין את התכנון שקדם לביצוע העבירות. כזכור, הנאשם הצטייד מבעוד מועד בכפפות ואזיקונים, רכש סכין לא לפני שבדק את חדותה, לאחר מכן הגיע אל הדירה בפעם הראשונה וחזר אליה בחלוף כשעתיים ומחצה, עטה כפפות, הסתיר את הסכין בשרוולו, או אז ביצע את זממו והחל לדקור את המנוח ללא כל התגרות או תוקפנות מצד המנוח. לאחר שנאבק במנוח ובמתלוננת, קטל את המנוח באכזריות מצמררת בעשרות דקירות עמוקות תוך שגרם לתוצאה הקשה של נטילת חיי אדם ולנזקים קשים למתלוננת. לבסוף שדד הנאשם את כספי המתלוננת מתוך הכספת ונמלט מהדירה.

מדיניות הענישה

12. לשם בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מהסוג שבהן הורשע הנאשם, נעזר בדוגמאות ממקרים דומים, בין היתר, מקרים שבהם נידונו עבירות דומות בצד עבירת הרצח. מטבע הדברים

אין מקרה אחד דומה בדיוק לרעהו ומנעד העונשים בפסיקה רחב, על כן יש לבחון כל מקרה בהתאם לנסיבותיו ומאפייניו. נציין כי בסקירת הענישה נתמקד בעבירות בהן הורשע הנאשם, לרבות עבירת נסיון הרצח, בה הורשע לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, שהעונש בצידה אינו חורג מ"הסיכון העונשי" בפניו עמד הנאשם (ר' ע"פ 8642/19 **אמיר אל-הייב נ' מדינת ישראל**, פסקה 164 (13.10.2021)) כאשר לעבירת נסיון הרצח עונש מרבי זהה לעונש המרבי שניתן היה להטיל על הנאשם בגין עבירת חבלה בכוונה מחמירה, העומד על עשרים שנות מאסר.

ב-ע"פ 10943/05 **אברהם (ברמו) לוי נ' מדינת ישראל** (3.3.08) נדון ערעור על פסק דין במסגרתו הורשע המערער בשני אישומים, בעבירות רצח; שוד לפי סעיף 402(ב) לחוק; ניסיון לרצח לפי סעיף 305(1) לחוק; חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 335(א)(1) לחוק; והחזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק, במסגרתו נגזרו על המערער מאסר עולם בגין ההרשעה ברצח ובשוד ועונש מאסר לתקופה של 10 שנים בגין ההרשעה בניסיון לרצח ובשוד, לריצוי במצטבר, בנוסף להפעלת מאסר מותנה בן 2 שנים לריצוי חציו בחופף וחציו במצטבר. על אף שבית המשפט העליון זיכה את המערער מעבירת השוד במסגרת האישום הראשון, נקבע כי למעשה לא גזר עליו בית המשפט קמא עונש נפרד בגין עבירה זו, על כן לא הופחת מאסרו.

ב-ע"פ 4401/13 **עידן אנורי נ' מדינת ישראל** (9.12.2015) נדונה פרשת דקירת צעירה בשנות ה-20 לחייה בפניה, בבטנה ובגבה, בשדרה בעיר תל אביב, במסגרתה הורשע הנאשם בעבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק (חלף עבירת נסיון רצח) ובעבירה של שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין והושתו עליו 18 שנות מאסר לריצוי בפועל, מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת, בסך 150,000 ₪. בקשת המערער לקיום משפט חוזר נדחתה (מ"ח 7184/19 **אנורי נ' מדינת ישראל** (10.12.2020)).

ב-ע"פ 8686/15 **רומן גריבוב נ' מדינת ישראל** (3.10.2017) לא מצא בית המשפט העליון להתערב בעונשי המאסר שהוטלו על מערער שהורשע בביצוע עבירת רצח בכוונה תחילה, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין; עבירת קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין; ועבירת שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) בצירוף סעיף 29 לחוק. בגין הרשעתו, נגזרו על המערער מאסר עולם; 5 שנות מאסר בפועל, במצטבר לעונש מאסר העולם; ופיצוי לכל אחת מארבע נפגעות העבירה - רעיית המנוח ובנותיו. נציין כי ענייננו חמור מתיק זה בשל קיומה של עבירת נסיון הרצח הנוספת.

ב-ע"פ 8948/12 **איהאב נמר נ' מדינת ישראל** (1.2.2016) נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירות של רצח בכוונה תחילה, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין; ניסיון רצח, לפי סעיף 305 לחוק; והצתה, לפי סעיף 448 סיפא לחוק, עליו נגזרו מאסר עולם; 20 שנות מאסר בפועל בגין עבירת ניסיון הרצח, במצטבר לעונש מאסר העולם; ושמונה שנות מאסר בפועל בגין עבירת ההצתה, אשר ירוצו בחופף ליתר העונשים.

ב-ע"פ 1474/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (15.12.2015) לא נעתר בית המשפט העליון לערעור לאחר הרשעת המערער בעבירות ניסיון רצח, לפי סעיף 305 לחוק העונשין; תקיפת קטין או חסר ישע, לפי סעיף 368ב ולפי סעיף 382(ב)(2) לחוק העונשין; איומים לפי סעיף 192 לחוק; פגיעה בפרטיות; והפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין בגינם הוטלו עליו 13 שנות מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצויים למתלוננת. בפסק הדין נסקרו מספר מקרים בהם הוטלו עונשים בגובה 14, 15 ו-17 שנות מאסר בגין עבירת ניסיון הרצח בתא משפחתי או חברתי (שם, בפסקה 99).

ב-ע"פ 5933/11 **אדם איטל נ' מדינת ישראל** (26.6.2014) נדחה ערעור על הרשעת המערער בשתי עבירות רצח, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין; ניסיון רצח, לפי סעיף 305(1) לחוק; וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק, בגין הוטלו עליו שני מאסרי עולם; 15 שנות מאסר לריצוי בפועל, בגין עבירת ניסיון הרצח והחבלה החמורה; תשלום פיצויים בסך 200,000 ₪ לכל אחת ממשפחות הקורבנות, כאשר נקבע כי כלל עונשי המאסר ירוצו במצטבר.

ב-ע"פ 8902/11 **ניר ניסים חזיזה נ' מדינת ישראל** (15.11.2012) נדחה ערעור על הרשעת המערער ברצח, לפי סעיף 300(א)(2) וסעיף 20(ג)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ובניסיון לרצח, לפי סעיף 305 לחוק העונשין. על המערער הושטו מאסר עולם ו-20 שנות מאסר בפועל, שמחציתן תרוצה בחופף למאסר העולם. כן חויב המערער בפיצוי הורי המנוח בסך של 258,000 ₪.

ב-ע"פ 8962/12 **יוסף נחמיאס נ' מדינת ישראל** (31.8.2016) לא מצא בית המשפט העליון להתערב בהרשעת המערער ברצח לפי סעיף 300(א)(3) לחוק העונשין; שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק; וחבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק ולא בגזר הדין בגדרו הושטו על המערער מאסר עולם בגין עבירות הרצח והשוד ו-15 שנות מאסר בגין עבירת החבלה החמורה - במצטבר, וכן פיצוי בגובה 250,000 ₪ למשפחת המנוח, ופיצוי זהה למתלונן.

ב-ע"פ 2304/12 **מוחמד מטר נ' מדינת ישראל** (13.1.2015) נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירת רצח בכוונה תחילה לפי סעיפים 300(א)(2) ו-300(א)(3) לחוק העונשין, ובעבירת שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, בגינם נגזר עליו מאסר עולם וכן 4 שנות מאסר בפועל בגין עבירת השוד - במצטבר, וכן פיצוי לעיזבון המנוחה בסך של 100,000 ₪. ענייננו חמור מתיק זה בשל קיומה של עבירת נסיון הרצח הנוספת.

13. בהתחשב באופי מעשי הנאשם ולאחר ששקלנו את הפגיעה בערכים המוגנים, את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ואת מדיניות הענישה הנהוגה, אנו סבורים כי **מתחם העונש ההולם (בצד מאסר העולם) נע בין 14 - 20 שנות מאסר בפועל** ופיצוי לנפגעי העבירות.

גזירת העונש

14. בגזירת העונש המתאים לנאשם רשאי בית המשפט להתחשב בהתקיימות נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ורשאי להתחשב בשיקולי הרתעה אישית והרתעת הרבים. במסגרת שיקולים אלה ראינו להתחשב באופן מדוד בנסיבות הבאות: הנאשם נעדר עבר פלילי; פגיעת העונש בנאשם לרבות בשל גילו כיום (35) והפגיעה הצפויה במשפחתו (הנאשם נשוי ואב לבת שנולדה לאחר מעצרו) הגם שאינה חורגת באופן בולט מהפגיעה הטבעית שהיא מנת חלקם של קרובי העבריין ובפרט זה העומד בפני מאסר. בסיום טיעוני ההגנה לעונש הביע הנאשם צער וציין כי אינו רואה את משפחתו.

בצד האמור, אין הנאשם זכאי להקלה השמורה לנאשם המודה באשמה (למעט בעבירת השוד) אם כי לא זקפנו לחובתו של הנאשם את כפירתו באישומים וניהול משפט הוכחות. נוסיף כי לא מצאנו כל הצדקה להפעיל את סעיף 40ד או את סעיף 40ה לחוק ולחרוג ממתחם העונש, וזאת בין לקולא ובין לחומרא, בהתאמה.

עונש חופף או מצטבר

15. בהתאם לעקרון ההלימה וסעיף 40ג לחוק העונשין, ועל פי הפסיקה, על בית המשפט לתת ביטוי עונשי לכל מעשה שבו הורשע הנאשם. ככלל (לאחר תיקון 113 לחוק העונשין), העונשים ירצו במצטבר והחלטה על חפיפת העונשים, במיוחד כאשר מדובר בענישה בגין עבירת רצח ועבירה נוספת, אלא בהינתן הנמקה מיוחדת תוך התחשבות, מחד, בזיקה שבין העבירות, ומנגד, בחומרתן (ע"פ 1900/18 **אברהם ילמה נ' מדינת ישראל**, פסקה 17 (6.10.2019), וההפניות שם).

16. קשה להפריז באכזריות מעשיו של הנאשם, אשר דקר וכתש את המתלוננת וכן את המנוח בעוד המנוח מתגונן בידיו ובשיניו תוך שנגרמו לו עשרות דקירות עמוקות ופציעות בחלקי גופו במשך הדקות הארוכות בין 22:02 ל-22:48, כפי שפורט בהכרעת הדין וכפי שמעידים תצלומי הזירה המשקפים את מרחץ הדמים שהתחולל בדירה (ת/4ב, ת/8, ת/9) והנזקים שגרמו מעשי הנאשם למתלוננת. נוכח חומרת הנסיבות סבורים אנו כי יש מקום לצבירת העונשים. עם זאת, אף שקבענו כי מדובר באירוע אחד, ומבלי להפחית מחומרת המעשים, ראינו לקחת בחשבון את הזיקה בין העבירות והיותן חלק ממסכת מעשים אחת. על כן אנו קובעים כי את עונש המאסר שנקבע בגין עבירות נסיון הרצח והשוד, ירצה הנאשם בחפיפה חלקית למאסר העולם שהוטל עליו, באופן שיפורט להלן (השוו: ע"פ 10033/17 **בילאל שאכר נ' מדינת ישראל**, פסקה 54 (11.12.2019); ע"פ 437/13 **אברהם אלחיאני נ' מדינת ישראל**, פסקה 47 (24.8.2015)).

פיצויים

17. בהתאם לסעיף 77 לחוק העונשין ולהלכה המנחה, בית המשפט רשאי לקבוע פיצוי מוגבל לניזוקים ולבני משפחה, כניזוקים עקיפים (ד"פ 5683/16 **קארין נ' טווק** (13.9.2017)). כידוע, היעדר יכולת כלכלית של נאשם אינה מהווה שיקול בעת קביעת הפיצויים לנפגעי העבירה (ע"פ 1126/19 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 29 (23.11.2021); ע"פ 8774/15 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 17 (19.6.2016)). בנסיבות העניין מצאנו לחייב את הנאשם בפיצוי למתלוננת ולמשפחת המנוח.

סוף דבר

18. **בהתחשב במכלול השיקולים שפירטנו, אנו מטילים על הנאשם את העונשים הבאים:**
א. **מאסר עולם** (עונש חובה) אשר ירוצה החל מיום מעצרו 22.4.2019;
ב. 17 שנות מאסר בפועל **מתוכן חמש שנים ירוצו בחופף** למאסר העולם והיתרה 12 שנים במצטבר לו;
ג. פיצוי בסך 100,000 ₪ למתלוננת;
ד. פיצוי בסך 200,000 ₪ למשפחת המנוח בסין.
ה. הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט תוך 6 חודשים, הפרקליטות תגיש בקשה מתאימה בעניין העברתו לזכאים.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן בזאת לבקשת המדינה צו להשמיד את כלי הרצח והמאבק, רכוש שנתפס - להשיב לבעלים, וכספי השוד - להשיב לבעלים. יתר המוצגים - להשמדה.

ניתן והודע היום כ"ט שבט התשפ"ב, 25 ינואר 2022, במעמד הנוכחים.

שרית זמיר, שופטת

אירית קלמן ברום, שופטת

רענן בן יוסף, שופט
אב"ד